

Tulajdoníttatás

Lekció: Jn 20/ Textus: Mt 6,9b

2026. április 6. Húsvét hétfő

“Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, **szenteltessék meg a te neved**, 10jőjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; 11mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, 12és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; 13és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.” Máté 6,9b

(Lekció: János 20)

Kedves Testvérek!

Van egy tanárom a teológián, aki már az első évtől kezdve beopta magát a szívembe - úgyis, hogy a covid miatt hosszú ideig csak online ismerhettem. Amivel pedig ilyen hamar megszerettette magát velem, az nem egy dolgozatra adott jó jegy, vagy valamilyen kivételezett bánásmód volt. Egész egyszerűen csak annyi, hogy kimondta a nevemet. Minden egyes alkalommal, amikor köszön - és ez a mai napi így van - mindenkit név szerint üdvözöl. Azóta rengeteget jár a szívem a nevek körül és ha valaki megismer, akkor tudhatja egy idő után, hogy egy beszélgetésben igyekszem minél többször kimondani a másik nevét. Mert hiszem azt, hogy a név kimondásának jelentősége van. Életeket megfordító egyetlen, vagy csak két-három szavak ezek, betűk halmaza, amik mégis lélekkel teltek. És az Igéből is szüntelen azt láthatjuk, hogy mind az Isten népe, mind pedig az Isten nagy szerepet tulajdonít a névnek. Elmondja a nevét Mózesnek. De elmondja a nevét nekünk is! Itt, ebben az imádságban. Miatyánk! Ez az első szó! Nem mindegy tehát az, ahogyan ezzel a szóval bánunk. A mennyei névvel. Rögtön így is folytatódik: **szenteltessék meg a Te neved**. Az első kérés a hétből, ami minden továbbinak értelmet ad. Nekünk magunknak is. Az életünknek. Mert hogy Isten nevét megszentelni az életet jelenti. Erről fogunk három kérdés mentén beszélgetni.

Az első kérdés az, hogy **Mit tulajdonítunk az Atyának?**

A zsidó kultúrában a név jelenti a viselőjének egész lényét, személyiségét, tulajdonságait. Így amikor Isten nevét kimondjuk, abban minden ott van, ami maga Isten. Amikor azt mondja az imádság, hogy Atya, az sokkal több, mint pár magán- és mássalhangzó. És az Isten ezzel teljesen tisztában van. Viszont tudja, hogy mi sokszor nem, így a következő kérést fogalmazza

meg nekünk: szenteltessék meg a te neved. Megszentelni pedig lényegében azt jelenti, hogy tulajdoníttatni. Érzést, gondolatot, akaratot, cselekedetet, személyiséget... És talán ez a legfontosabb kérdés az életünkben. Hogy amikor az Úr nevét kimondjuk, amikor Atyának szólítjuk, abban benne van-e mindaz, ami Tőle annyira elválaszthatatlan? Például az, hogy Ő egészen egyedülálló! Nincs Hozzá fogható! Mert nincs még egy valaki, aki mindennek a teremtője és megtartója volna. Ő az egyetlen, aki bír ezzel az egész földdel és minden benne élővel. Ő az, aki behelyezett egykor valami olyan különlegesbe, ami addig csak a Szentháromságé volt, de akkor, az Édenkertben, a miénk is lehetett. Az Úr alkotott nekünk! Rengeteg díszes ajándékot készített! Növényeket, hegyeket, állatokat, de ami a legfontosabb: az egymással és a Vele való kapcsolatot. Azt, ahol halál nincs, csak élet. Ahol pusztulás nincs, csak felfakadó forrás! De mi megcsaltuk az Atyát. Hátra támadtuk a kígyóra hallgatva és eldobtuk magunktól minden adományát. És így Ő, aki mindent megadott, látva a szörnyű tragédiát, megharagudott. Ó, de hogy örülhetünk mi ennek a haragnak! Micsoda hálával tartozunk Neki ezért a haragért! Ha közömbös volna, mi már nem élnénk. Ez volna az igazságos. De az Atya úgy szeret, hogy inkább haragszik a mi életünkért! Olyan nyilvánvaló az a szeretet, amit érez irántunk! Amivel törvényt adott, amivel csillagnyi ígérekkel halmozott el bennünket! Ez az a szeretet, amivel fülbe súgja, hogy “Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy”! Hát ez az, legalábbis egy szelete annak, ami az Atya nevében olyan nyilvánvalóvá válik. Hogy mi Hozzá tartozunk. Ő az, aki elmondta a Fiának, hogy mit tanítson meg nekünk elkönyörögni: “szenteltessék meg a te neved”. Vagyis: Atyánk, apucink, tégy képessé minket arra, hogy megadhassuk azt az egyedülálló helyet Neked a szívünkben, amire hívsz minket és amit Te megkövetelsz a puszta lényeddel! És ezáltal a magunk nevére is másképp fogunk tudni gondolni.

Itt jutunk el a második kérdésünkhöz. **Mit tulajdonítunk magunknak?**

Vagy lehet, hogy helyesebb volna úgy feltenni ezt a kérdést, hogy mit tulajdonít nekünk az Atya? Eszembe jut az a jelent a teremtéstörténetből, hogy Isten minden állatot felvonultatott az ember előtt és kérte, hogy adjon nekik nevet. Megengedte nekünk, hogy azt, amit Ő teremtett, elnevezhessük. Bevont bennünket alkotói tevékenységébe, szorosan összekapcsolt azzal! A jószág és az ember között is mennyivel erősebb a kötődés, ha az ember annak nevet ad! Hát akkor pont a mi mennyei Atyánk ne kötne minket szorosan magához? Mert minket minden más alkotásánál értékesebbnek tart, hiszen nekünk Ő ad nevet! Ami jelentheti azt is, hogy betűről betűre belevési ujjaival a szüleink szívébe, hogy mit válasszanak nekünk. De legfőképpen azt jelenti, hogy kapcsolatot keres velünk. Megszólít minket és leleplezi előttünk,

hogy Ő a megformálónk. És segít nekünk ezt elmével, testtel és szívvel is hinni. Megadja az értelmét a nevünknek: ami pedig az, hogy a neved és az én nevem is az Atya szívében és szájában van. Szenteltessék meg a te neved, hogy mi is szentek lehessünk. Hadd tulajdonítsuk magunkat Neked, Atyánk! Elém jött a 90. zsoltár egyik utolsó verse: kezeink munkáját tedd maradandóvá! És elgondolkodtam. Tudjátok, hogy egy szög beverésén, vagy egy festmény elkészítésén, vagy egy finom étel megfőzésén kívül például mi az, ami még a kezeink munkája lehet? Ez (összekulcsolt kéz), meg ez (kitárt kezek) és ez is (felemelt kéz), vagy az, amit a másik vállára teszünk, vagy amivel az úrvacsorai jegyek után nyúlunk. És ez mind mire irányul? Mit fejez ki a kéz munkája ilyenkor? Jó reménység szerint a szívnek azt a vágyakozását, hogy szentek legyünk. Hogy megszenteljük az Úr nevét, aki minket is megszentel, magához tartozónak mond. Talán emlékszünk a Bírák könyvéből egy történetre, amikor a gileádiak és az efraimiták küzdöttek egymás ellen. Gileád győzedelmeskedett és amikor az efraimiták menekülni próbáltak, akkor elállták a Jordán gázlóit előlük. Ott aztán minden átkelni akarót megkérdeztek arról, hogy efraimi-e. Ha nemet mondott, akkor megkérték, hogy mondja ki a sibbólet szót. S ha az szibbóletet mondott, mert nem ment az “s” hang kiejtése, akkor tudták, hogy efraimi, így megölték. A sibbólet kifejezést ma valahogy úgy értjük, hogy az egy jel, valakinek a hovatarozásáról. Van egy név, aminek a kiejtése hasonló jel, mint itt a sibbólet. Egy név, aminek a kimondása, ha csak a legkevesebb bizalommal is mondjuk, de életet jelent. Egy név, ami minden ördögöt megrémiszt és sarokba szorít. S ha komolyan vesszük, az Úri imádság szavait, hogy szenteltessék meg a te neved, akkor mi ezzel a névvel sem tehetünk másként. Mert az Atya ennek a névnek mindent átadott. Az akaratát, a mi életünket. S ha ezt a nevet nem ismerjük meg, akkor nem ismerjük meg a mi Atyánkat. Ez a név pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

Elérkeztünk a harmadik kérdésünkhöz, **Mit tulajdonítunk Jézus Krisztusnak?**

És ezzel elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol nem lehet elmenni a személyes hitvallás mellett, Neked mit jelent Jézus Krisztus? Nekem mit jelent? Bár itt van ez a nagy, elrejtő palást rajtam, de engem most egészen le fog csupaszítani előttem az Isten. Könyörögtem Hozzá, hogy bizonyságom a dicsőségére válhasson, most ti is tegyetek így. Amikor tizenéves voltam, akkor egy veszekedés hevében egyik szülőm nyelvét pillanatokra foglyul ejtette a gonosz. És azt találta mondani nekem dühében, hogy Sátánt szültem. Hazugság! De így működik a gonosz! Hazudozik, más megvilágításba helyezi az egyetlen igazságot, hogy Isten szeret! Hogy az Ő Fia Jézus Krisztus, aki azért jött, hogy megmentse minket ennek az ördögnek a markából! Kijelentem, hogy hazugság minden, amivel névteleníteni, próbál benneteket a Sátán!

Hazugság, hogy a neveitekhez kapcsolt egyenlőségjel után ne az szerepeljen, hogy Isten gyermeke! Hazugság, ha az áll ott, hogy alkohol, pornó, drog, étel, betegség, teljesítmény, reménytelen eset, halott! Az igazság az, hogy mindez egy halódó oroszlán utolsó küzdelme! Fájdalmas és nagy marások, de vesztes karmolások! Mert Jézus Krisztus legyőzte! Hiszem, hogy Jézus Krisztus diadalt aratott akkor, amikor a kereszten kilehelte a lelkét, feltámadásával pedig örök pecsétet helyezett a mi életünkre! Zimányi József, gulágot is megjárt egykori kárpátaljai lelkipásztor érdekes dologról számol be az önéletírásában. Amikor fogsága elején börtönben volt, s a rabok ajándékot kaptak az otthonmaradottaktól, akkor az örök sosem mondták a foglyok teljes nevét, csak a kezdőbetűket, nehogy megismerjék egymást. Névtelenítés. A letaposott kígyó munkája. Névtelenít, nem akarja, hogy megismerjük egymást és Istent, és így akar magához vonni. Ezzel szemben Jézus Krisztus meghal, szenved, átokká lesz, minden bűnünket és fájdalmunkat elhordozza, s ahelyett, hogy ezért a neki okozott szenvedésért inkább örökre elfeledje a nevünket, Ő letörli a könnyeinket, feltámad és buzgón vési bele az Élet könyvébe a neveinket. Ugye ezt tulajdonítjuk Jézusnak? Ugye megszenteljük a nevét? Mert nincs más út, csak ez! A név, ami előtt minden térd meghajol. Hát szenteltessék meg ez a név, amint a mennyben, úgy itt, a földön is! Úgy dicsőítsük az Urat már itt is, mintha a mennyei karok egyikében fújnánk a harsonákat! Isten országa közöttünk van. Az istendicsőítés közöttünk van. A Krisztus királysága közöttünk van! Tudjátok, a 88. zsoltár a legsötétebb hangvétellű énekünk a Bibliában. Isten ennek az emberi hangnak és fájdalomnak is teret engedett az Igéjében. Ennek a dallamára, harmóniájára és ritmusára tökéletesen ráilleszhető az az énekünk, hogy Krisztus feltámadott, kit halál elragadott. Mert a halál fölött ott kiált az élet! Krisztus élete és ezáltal a mi életünk, az Atyával való megbékélésünk, nevének megszentelése! Ezt ünnepeľjűk, ezért zengedezűnk, ezért örűlűnk. Mert feltámadott Urunk van, aki királyságából részesít bennűnket! Nem lehet más az életűnk alapja. Térdre borulva be kell ismernűnk, hogy mi az Úrű vagyunk. És miért dűntenűnk más mellett, ha itt áll elűttűnk a nagy Király? Ámen.

(Bányai Gréta)

